

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 12.

V četrtek 24. marca 1853.

IV. leto.

Godci svetega Joba.

(Legend a.)

Ko je svet Job bez vsega na pol že mertev bil,
Na gnoju že zavèržen červád s kervjó redil,
Ni tožil, ampak molil: Bog serca čístost ve,
Kar smilno mi podál je, to tud mi vzeti sme. —

Tak vdan u božjo voljo — se sporoči Bogu,

U strašnih mukah gnjilo teló je živo mu,

Na gnoju červe pase, človeku sličen ni,

Ne zdvoji pa — besedce nevolne ne zgubi.

Ko ták od vsih zapuščen le upa še v Bogá,

Iz krajev dálnih steza tri godce mim peljá,

I ti vglédaje revčka se v versto vstopijo

U strune vdarjo, — víže pobožne vberejo.

Nesrečnemu svitloba oblije cel obráz,

Bliši se v rajski zori, obda ga rajski kras,

Osupnjen godcov mojster ne ve, kaj mislil bi;

Pravičnega terpljenje mu strune oživí.

I ko nehájo gosti, svet Job zdaj vzdigne se:

„Pláčila nimam dati, glej to je moje vse!“

Rekoč pod pazho seže, zagrabi červov pest:

„Glej to je vse, kar imam, to in pa čista vest.“

Izrekne i pred godce raztrosí červe rah,

I čúdo glej! mest červov zlató svitli se v prah,

Veli jim ga pobrati, hvaležni to storé,

I solzno Joba gódcí v nesrečnega stermé.

Svet Job pogleda kviško, okó se mu zrosi:

„Nad stropjem tam nebeškim pozabil On me ni,

Bogú pojíte slavo!“ izklikne i spozná,

Da vse je Večnem' milo, da dobro vse ravná. —

F e d o r i n O l g a.

(D a l j e.)

VIII.

Spet je nastala noč; spet je sijala bleđa luna skozi oknice v sobo, kjer je Olga na slabí postelji spala. Zraven nje je slonel stari Vazil in vedno

Boga prosil, da bi to nesrečo od njega odvernili in zadnje vejice od blazega rodu Olge namreč usahuiti ne dal!⁶

Le nekoliko tednov je od te noči preteklo, ko je Olga žalostno novice od svojega brata zvedila in že je spet červ britkosti njeno truplo videzno spodjedati začel. Še bolj so njene lica obledela, še globočji so nazaj padle njene oči, še slabši in revniši so postale njene roke. Vender je pa bila v spanju taka viditi, kot da bi bi'a že v nebesih in da bi se z angeljci pogovarjala. Vazil pa mislé, da bi vsaj nekatere tihih glasov razumel, pritisne uho na smehljajoče ustnice in posluša, toda nič ne sliši, kot samo ime „Fedor“, ki ga je nekerikrat izrekla.

Ah! od brata se ji sanja, s katerim bo kmalo združena, zdihne Vazil ter se z glavo majaje od postelje proč oberne.

Toda čeravno je prav tiho šeptal, je vender ime „brat“ na Olginih ušesih odmele. Zbudi se in se z radostnim pogledom po Vazilu ozira.

»Ali ste še pri meni, dobri Vazil, ga prijazno popraša. Močno sim ginjena Vaše ljubezni in prijateljske vdanosti.«

»Oj, nikdar te ne bom zapustil, ljuba moja! vedno bom pri tebi, jo tolaži Vazil ter jo za merzlo roko prime in greje.«

»Ali je pa tudi knezu ljubo, da ste pri meni?« ga kmalo Olga skerbno popraša.

»Midva nisva nikomur v čislih, odgovori Vazil. Pozabili so mene in tebe.«

»Da, kar mi je brat umerl, me pusté v miru!⁶ reče žalostno Olga.

Vazil je zdaj menil, da bo spet Olga, ko je ime svojega brata imenovati slišala, jokati začela, pa nič menj ko to se posmeja in radostivo, kakor v sladkih mislih zakopana, pogleduje. Vazilu se to čudno zdi, in neprenehoma vanjo gleda.

»Vazil! ga nagloma Olga pokliče, od brata se mi je sanjalo. Prikazal se mi je in z mano govoril, ter mi rekel, da bova v kratkem združena. Ali ni to lepo od njega, da me iz nebes tolažit pride. Lejte! zdaj sim vesela, ker vem, da bom tudi kmalo umerla.«

Vazil zdihne in ne more gorkih solz vderžati, ki so se mu polcich vderle in belo brado močile. Ko ga Olga zagleda, ga prime za roko in na serce pritisnivši veselo reče: Nikar ne jokajte, ljubi moj Vazil! ah nikar, ker sim jest vesela. Lejte! kadar bom enkrat z očetom in bratom v nebesih združena, pridemo, kadar bote spali, vsi skupej k vam in vam bomo pravili, da smo srečni in veseli, in potem se bote tudi vi veselili, kakor sim se jest ravno kar! Da, ljubi moj Vazil! to vam obljubim, ker ste bili zmiraj dobri ubogi Olgi!⁶

Globoko v serce so Vazilu Olgine nježne pa tudi žalostne besede segle. »Nak, draga moja! ji pravi, ti me ne boš zapustila! Še boš pri meni ostala in mi veselje delala, in Gospod Bog ti bo dal moč, da boš spet ozdravela in veselo živela!⁶

»Oj vi! mar mi ne privošite, pravi nekako nejevoljno Olga, še te sreče ne, da bi se s svojimi združila? Nisim vas vender tako neusmiljene misli!«

Ravno ji je hotel stari Vazil z navadno nježnostjo odgovoriti in povedati, kako da je, kar naenkrat na okno kamen pade, da zabrenči. Utihne in posluša, med tem ko Olga neprestano proti šipam gleda, skozi ktere je prijazno mesec sijal.

»Kaj je nek to bilo?« praša Olga.

Vazil vstane in se oknu bliža; spet se poprejšnje rožljanje zasliši. Ne dvomita več, da mora nekdo spodej biti, ki ju pazi.

„Spodej pod oknom stoji mož, pravi Vazil. Miga mi, mu odpreti; ali mu čem, Olga?“

„Ali ga pa tudi poznate Vazil, kdo da je?“

„Ne poznam ga, prav neznan mi je, ji odgovori Vazil. Lej! spet mi miga. Tudi ni izdajavcu podoben. Kdo bi tudi tako hudoben in neusmiljen hotel biti, naju nesrečna izdati, in tebe od mene, mene pa od tebe ločiti? Toda odperl bom, da bom vsaj vedil, kaj da hoče.“

Skerbno zdaj Vazil okno odpre, glavo skozi pomoli in tujca bolj tiho popraša, kdo da je in kaj da hoče?

„Ali si ti stari Vazil, popraša tujec Vazila. Povej mi hitro; dokler tega ne zvem, ali si ti tisti, ktereга iščem, ne boš čerkice od mene zvedil, kdo da sim jaz.“

„Da, to je čudno, reče Vazil Olgi, ki se je vzdignila in poslušala. Ali si pa tudi slišala, kaj da je govoril in hotel, draga moja?“

„Vse sim slišala“, odgovori Olga.

„Ali mu čem resnico povedati? jo na tihem Vazil popraša.“

Olga nekoliko premišljuje, ali bi prikimala, ali ne. Kako lahko je ptujec, si misli, ogleduh Ivanova in mu bo vse, kar je vidil, povedal. Toda, jo spet druga misel obide, knez si ne bo toliko prizadeval in tako na skrivnem ravnal, da bi tudi to (ločitev) izpeljal; marveč mu je le treba migniti, in zaperta bom in dobro zavarvana. „Torej dragi Vazil, mu reče po kratkem premisliku: ne bojte se, celo malo sim zdaj knezu v čislih, da bi me zdaj v samoti motil. Le govorite ž njim in povejte mu resnico.“

Vazil je zadovoljen, k oknu gre in tujca pokliče ter reče: Sim pravi, ktereга iščeš; povej tudi ti, kdo da si?“

„Ako si res ti Vazil, mi tudi lahko poveš, kje da mlada kneginja Olga stanuje, reče dalje ptujec. Razumeš, jest moram vediti, ker ji imam marsikej povedati, kar nihče ne sme vediti, razun tebe, mene in Olge.“

„Ali nisi mi še razodel, kdo da si — kako ti morem upati, praša Vazil tujca.“

„E kaj te to skerbi? mu naglo odgovori. Boš že o svojem času zvedil.

Tudi svojega imena nikomur ne razodenem, razun Olgi sami. Mar misliš, da sim zato toliko hoje storil, da bi vsakemu svoje skrivnosti razodel? Ne tako bratec! Kdo da sim in kaj da hočem in imam, bo samo Olga Fedorova sestra zvedila. Tedaj, ako si ti stari Vazil, kteri ji vsega dobrega želi, povej, kje da je?“

„Vazil, od Fedora govori“, naglo reče Olga. Pusti ga, daj mu verv, da gori pride. Morebiti mi zadnje sporočilo od rajncega brata prinese!“

Vazil se ne obotavlja dalje, okno odpre in tujcu reče: „Dobro pomni! Vedi, da si Vazila in tudi Olgo dobil. Nadjam se, da boš mož beseda, zatorej hitro gori.“

Vse je za varnost pripravljeno. Naenkrat je bil ptujec pri oknu in tudi v sobi, kjer sta bila Vazil in Olga.

„Bodi pozdravljen, dragi Vazil! mu reče veselo ptujec ter mu v roko seže. Vem, di si pošten mož, dovedi me k Olgi.“

„Si že pri nji, odgovori Vazil, ter mu revno posteljo Olge pokaže.

„Tu je Olga, ktere iščeš. Strela na te, ako hudo ž njo ravnati misliš.“

Ptujec molčé pred Olgino posteljo poklekne, jo za roko prime in poljubi. Potem se milo na njo ozre, in z glavo majaje sam pri sebi šepa:

„Tedad je res, kar se je Fedoru dozdevalo. Ne samo brat, tudi Olga je mogla v roke kervizejnega kneza pasti! Kako hudoben je vender knez!“

Zdaj je vstal razkačeni plujec. Njegove oči se lesketajo, neka čudnovita moč ga obide, da jame z zobmi škripati in z pestjo namerjati, rekoč: „dobro, dan maševanja bo že prišel. O nesrečna Olga! kdo bi ti bil zamogel v zibeli prerokvati, da boš toliko terpeti mogla! Toda le poterpi. Dan žetve bo kmalo napočil.“

Olga osupnjeno v plujca gleda, in nikakor ne more razumeti, kaj da njegovo mermranje pomeni.

„Kdo si pa vender, in kaj mi imaš povedati, ga vzdajnje vpraša. Ali nisi od mojega brata Fedora govoril? Ali si ga mar vidil in poznal? Si bil mar pri njegovi smerti zraven? Ali mi ni nič zročil, nobenega pozdrava in sporočila? Vedi, jaz sim njegova prava sestra!“

„Kaj? kako pa? vpraša začudjeno plujec. Kaj si rekla? Saj ni Fedor mertev! Še živi in je dobro spravljen, le žalosten je zmiram.“

Pri teh besedah Olga na kviško plane in debelo plujca gleda.

Sapa ji pojenjuje, komej spregovori sledeče: O Bog, Vazil! ste slišali! Fedor živi! Fedor! moj brat! Mar niste tako rekli, mož! Recite vender, recite! Ponovite mi še tisučkrat to novico! Fedor, moj preljubi Fedor še živi!

Trepetaje prime roko plujca, ga zdaj veselo, zdaj žalostno pogleduje ter komej čaka, ali bo vender resnica, kar je govoril, ali pa da bo spet neusmiljeno prekanjena.

„Tiho, tiho, ljuba moja! ji reče plujec. Nič se ne boj! Kakor gotovo sim jez Peter Ivajlovič in kakor gotovo jaz tukej zdrav stojim, tako gotovo sim pred 14 dnevi tvojega brata Fedora zdravega vidil!“

Peter Ivajlovič je z moško besedo govoril, tako da mu ni bilo dvomiti. Olga se neizrečeno srečna čuti in njegovim besedam verjame. Veselja joka, se smeja in poskakuje in več ko stokrat ponavlja: Fedor, moj Fedor živi! moj ljubljeni brat! Nič več ne bom sama in zapuščena na svetu! Fedor ni umerl! Vazil! niste slišali: Fedor živi.

Stari Vazil, tako neprevideno do duše ganjen, se na tla zgrudi ter z povzdignjenimi rokami Boga hvali, rekoč! O Bog! zdaj rad umerjem, ker je ta srečen, ki ga za tabo nar bolj ljubi!“

To zrekši objame srečno Olga, in ž njo vred vroče solze toči. Peter Ivajlovič pa osupnjeno zraven nju stoji in s solzami v očeh reče: „Kako čudno vender! Mislim sim žalostno novico prinesti, pa je vse veselo! Čudno čudno je pač, kako Gospod Bog človeške serca vlada in stori, da še hudobnih dela in naklepi preganjanim veselje in tolažbo delajo!“

Dolgo je terpelo, da se spet vpokojijo, in da spet serca navadno biti začno. Dolgo žalovanje ju je tako omamilo, da se jima je zdaj, kar sta slišala vse zdelo, kot sanje, katerim ni nič upati in spet jima je mogel P. Ivajlovič vse ponoviti, da sta bila popolnava od resnice prepričana.

„Toda ne veselita se preveč, jima zdaj P. Ivajlovič reče, čeravno še Fedor živi, je vender še zelo nesrečen, le pri Bogu je, ali ga bota še kdaj vidila, ali ne.“

„Moje zaupanje v Boga je neskončno, odgovori Olga, nič ga ne more premakniti in moje nade razdreti. Da le vem, da Fedor živi, se bova tudi gotovo enkrat še vidila in potem nikdar več ločila. Ako je tudi zapert in v železje zakovan — Bog ga bo že rešil. Moje zaupanje v Boga je neizrečeno. Ivajlovič! nikar se ne bojte, vse mi povejte, kar od njega veste. Za vse sim pripravljena, vse bom prenesla, tudi nar hujši, da le

vem, da še živi, in da ga je Gospod k mojemu veselju ohranil. Le povejte mi, vse vse, lepo vas prosim.“

P. Ivajlovič zdaj začne pripovedovati, da je Fedora v Sibirio spremlil in na ti dolgočasni poti od njega zvedil, kakšna da mu bo osoda in da je sin svojega narvečnega dohrotnika, ter mu tudi, ko na odločeno mesto prideta, sveto obljubi, koj v domovino iti in sestri vse sporočiti. Vazil in Olga sta ga kej zvesto poslušala in akoravno je Olga mogla slišati, kako nesramno in grozovitno so ji brata mučili, vendar je ni žalost omamila, temuč že med pripovedovanjem je sklenila, brata iz sužnosti rešiti, naj stane kar hoče. In ko še stari Vazil začne govoriti od gerdega Ivana, kakšen potuhnjenec da je, kako zelo je kneza Černikovega opeharil in kako je sirote mučil, premišljuje Olga, kako bi brata rešila, in končavši tudi ona sklep stori.

„P. Ivajlovič, ga praša naglo Olga, kako vam je bilo mogoče, semkej priti, kako ste vendar ogleduhom ušli?“

„To mi pač ni bilo težko, odgovori prijazno Ivajlovič. Sam Fedor me je podučil, kako da imam ravnati. Popisal mi je namreč, kakšno da je poslopje, koliko vhodov in kje da jih ima in kje da je tudi tvoja navadna stanica? Tako mi je bilo lahko vse dobiti posebno ker mi je opomnil na strani za zidom vratica, skozi ktere se lahko pride.“

„Da, res, pa kako ste jih še vendar odperte dobili, ga oba poprašata.“

„To mi je bilo kej lahko, reče in pest ključev pokaže. Na ključavnico sim vosek pritisnil in po tem znamenji več ključev narediti dal. Vse sim poskusil, pa le eden je bil pravi. Da bi se tudi ne bilo nobenega škripanja bati, sim še ključavnico z oljem namazal, lahko odperl in srečno skozi prišel.“

„Dobro tedaj, pravi Olga, kjer ste notri peršli, gremo lahko tudi vun. Vazil, Ivajlovič, jest moram brata rešiti, in da mi bo to mogoče, moramo bežati.“

P. Ivajlovič je bil osupnjen nad tako pogumnostjo dekleta, ki brez vsega strahu spet za besedo poprime. Bežala bom! Ne mislite, da sim tako slaba! Bila sim slaba in bolna le tako dolgo, dokler nisim vedila, ali moj preljubi brat še živi, ali ne. Toda zdaj, ko vem, da je še živ, je moj sklep storjen. Dokler bom v oblasti varha, so mi roke zvezane, in sim za nič. Ali oprostena bom močna in k vsemu pripravljena! Draga moja! mi ne moreta za kaka skrivišče povedati, kjer bi zamogla nekaj dni pred grozovitim Ivanovom skrita biti?“

Ivajlovič pomaje z glavo, in reče: „Nikogar ne poznam, da bi mu bilo kej upati.“

„Jest pač vem za kraj, kjer bomo varni pred vsim napadom, reče Vazil, toda v glavo mi ne more, čemu bi nam bil!“

„Oh! koj vam bom povedala, reče naglo Olga Vazilu. Kakor hitro bom na varnem kraju se bom koj v nar lepši oblačito oblekla in pojdem k carinji, ki je mogočniji kot Ivanov, in ji bom vse povedala, kar sva z Fedorom preterpela, odkar so oče umerli in je on naju varh. Zvedivši vse to se naju bo gotovo usmilila ter Fedora oprostila, Ivanova pak kaznovati dala. Jest bom potem z vami, Vazil in Ivajlovič, v Sibirio šla, Fedora iskat, in zag'edavši ga mu bom nasproti vpila: Fedor! ljubi moj Fedor! ti si prost; lej! jest sim, ki sim te iz sužnosti rešila! O, kako bo vesel, kadar bo te besede zaslišal; kako bova veselja poskakovala, kadar se spet vidiva in vekomaj združiva!“

Kaj ne, vi, dragi Vazil! in vi, serčni prijatelj mojiga brata, vi mi bote pomagali, mojega brata rešiti in ga spet srečnega storiti?

Kdo bi se bil ginljivi in serčni prošnji nadušene Olge ustaviti zamogel? Vazil in P. Ivajlovič sta bila videzno ganjena, ter obljubita, vse, kar jima bo mogoče, Olgi pripraviti in ji v rešitvi ročno pomagati. Stari Vazil še nekterih težav in zadržkov oponi, ali hitro mu Ivajlovič v besede seže in reče: Aló, nekaj se mora zgoditi — eno je zdaj nar potrebníši in sicer, da Olga Ivanovu uide, ker je tudi njo pogubiti sklenil. Olga si jo je dobro zmislila in za vse bo dobro, ako zares do carinje pride in ji vse svoje nadloge razodene; vender ne bo tako neusmiljena, da bi je ne uslišala.⁶

»Na noge tedaj, reče zdaj Olga, nikar se ne obotavljajmo! Vse spi, vratca so odperle, lahko nam je uiti, nihče v mestu ne bo vedil, kam da smo prišli.«

Z naglostjo tedaj iz postelje poskoči, se napravi in gre svoje nar lepši oblačila zbirat, ter jih potem v culico zveže in Vazilu dá. Še nekatere dragocenosti nabere, in potem reče, da je zdaj pripravljena iti. P. Ivajlovič se prvi po vervi spusti, potem Vazil, in nazadnje še Olga.

»Naprej, naprej! veli Olga. Dokler bom v okrožji tega poslopja, ne bom prosto dihati zamogla.«

Zdaj se bližajo begunci vratcam. Ali v hipu, ko jih Ivajlovič odpira, zalaja na dvoru pes, s katerim se je poprej Olga večkrat igrala. Zvesti pes jo je ovohal in bi rad ž njo šel. Vazil dvomi, ali bi ga pustil, ali ne. »Pes bi nas znal izdati; lajanje bo ljudi zbudilo, in po nas je.«

Ali ga čem ubiti? praša Ivajlovič

»Ne, ne, reče Olga. Vzemimo ga sabo; morebiti nam bo še v korist.«

To zrekši skoči k njemu, ga boža in odveže. Kakor da bi bil vedil, kaj da je treba, potihne in zvesto na strani Olge k vratcam teče. V hipu so vsi zunej zidovja. Varno zaklene spet Ivajlovič vratca in Vazila vpraša »kam da zdaj?«

»Le sledita mi, reče Vazil. Čudno bi bilo pač vender, ko bi nas na tem kraji zasledili, kamor bomo zdaj šli.«

On gre tedaj naprej, in za njim Ivajlovič in Olga, ki tako hitro in moško stopa, kakor da bi ne bila nikoli poprej bolna. Obudilo se je v nji novo življenje, ki ga ji je ljubezen in le goreča ljubezen do brata vdihnila. Gotovo je tedaj, da prava in sveta ljubezen, ki le od Boga pride in človeka s silovito močjo nadušuje, vse premaga, da ji ni nič pretežko.—

(Dalje sledi.)

Saladin in Joanitarji.

Biijejo se že več mescov križanci s silnim carom Saladinom, ki jim vedno hujsi perti ter jim slednjič celó Jeruzalem vzame. Zastonj je bil silni pogum Anglikanskega oroslana Riharda, ki se je večkrat z nenavadno serčnostjo nad sovraga zagnal, da je vse okoli njega padalo kot žito na polji pada pod serpom žnjice; zastonj tudi vsi sveti in načerti Filipa Avgusta Francoskega kralja. Pri tako grozni bojni nesreči križanci vender ne obupajo, temuč se še bolj vjunačijo ter posamezno borijo s ponosnim muslimanom, da je še clo ta njih nevkrotljivo serčnost cenil in spoštoval.

Posebno in v vsakem oziru ponižno in blagodarno so se obnašali junaški vitezi reda sv. Janeza Kerst., ki so, razun da se so na bojnem polji z mečem vojskovali, doma vsakega reveža in bolnika sprejemali ter mu stregli, kar jim je bilo mogoče. —

Eno jutro, ravno ko so bile nekaj popred vrata mesta Jean d'Akre odperta, prišanta starček na berglah in prosi, da bi ga do bolnišnice dovedli. Bil je le nekoliko s cunjami zagernjen in ves utrujen ter komej prišedši do vrat bolnišnice se na prag zgrudi. Zdaj pridejo strežaji, vzamejo reveža sabo in ga v sobi v rahlo posteljo polože. Zbudivšemu se, potem ponudijo vina in jabelk, da bi se okrepčal; toda on noče ter jih samo prosi, da bi ga pri pokoji pustili, da bi spet zaspal. Spet terdo zaspi. Ko se čez dolgo prebudi, mu spet prinesó jedil in pijače, toda on spet nič tega noče ter si samo pokoja želi. Pride tretji dan. Ker spet nič noče, ga na vso moč silijo in prosijo, da naj vsaj toliko je, da ne bo za lakoto umrl. Viditi da se jim ne ubrani, začne zdihovati, rekoč: »Gorje meni, tako čudno bolezen imam, da mi ni več upati, še kdaj zdravemu biti!« Strežaji to slišati ga koj vprašajo, kaj da mu vender je in v čem da bolezen obstoji ter ga zagotove, mu po mogočnosti pomagati. Potolaženi bolnik pa začne takole: »Nekako zmešan sim. Lotilo se me je neko poželenje, katero se mi gotovo ne bo in ne more nikoli spolniti. Rad bi namreč desno nogo konja vašega poglavarja jedel! Brez te ne bom nikoli zdrav, zato me pri miru pustite, da raji koj umerjem.« Strežaji to slišati, gredo koj h glavarju, in mu povejo od prečudne bolnikove bolezn in česar je poželel. Glavar pri teh besedah ostermi ter ga nevolja obide. Smili se mu konj, ki je bil eden nar lepših in hitrejših in ki ga je že večkrat nevarnosti rešil. Ali kmalo mu pride druga v glavo, ploskne in reče: »Človek vender več velja, ko tisuč in tisuč tacih žival. Pripe-ljite mu ga in dajte, česar poželi.« Berž odidejo, eden po konja, drugi po sekiro in kladvo, tretji po nože in predin je par minut preteklo, so že s vso pripravo pred bolnikom, kateremu se je radosti oko svetilo. »Ktere noge želite? ga vpraša prvi. »Desne perve« — odgovori bolnik. Hitro pripravijo nogo in že je tretji sekiro vzdignil, da bi vsekal—kar nagloma bolnik zavpije, da ne, da ima spet druge želje. »Dajte mi raji kostruna,« jim reče mirno, zakaj zelo sim lačen. Potem veseli konja odpeljejo, ter mu zaželeno jed nagloma prinesejo, da se je dobro poživil in predin je dva dni preteklo, je bil bolnik že na nogah, ter se je serčno zahvalivši brez daljnega obotavljanja berž odpravil.

Nekoliko dni potem dobé to le pismo:

V imenu Boga, nar bolj usmiljenega in dobrotljivega Saladina vitezom!
Vedite, da sim bil jez pri Vas, Vas skušati — in vidil in zvedil sim, da ste sinovi vsigamogočnega Stvarnika vladarja nebes in zemlje. Vi usmiljenje in ljubezen skazujete po zgledu svojega učenika, kterega tudi jez častim. Zatorej dam vsako leto, dokler bom živel, Vaši bolnišnici tisuč zlatov, da s tim revnim in bolnim strežete, jih oblačite, sitite in ozdravljate. Ta dar bote vselej na dan sv. Janeza Kerst. vašega pomočnika in varha prejeli. Vojska nima nič premeniti. Bodi Ala časten in hvaljen!« —

Slovstveni glasnik.

Iz Zagreba se nam piše: Za nekoliko dni pride „Zora“ na svetlo. Kakor se čuje, je prav lično natiskana in služi Županovej tiskarni na čast. (Izvanjska oblika je malo večja ko lanjska.) Kar se znoternjega zadržaja tiče, gotovo ne bo za lanjsko zaostala. Razun drugih različnih poučno zabavnih in znanstvenih člankov obseže tudi dve lepi povestici od Turnogradske „Tvrdislav“ in „Rožmanova“ Lēnčica.

Od izvorne tragedije „Kastriota Skenderbeg“, ktero je že okoli leta 1832 v ilirskem jeziku spisal Juro Matič Špor (Doktor Sporer) prigotavljuje se za tiskanje drugo izdanje (Prvo je izšlo leta 1849 u Zagrebu pri Županu).

Pri Fr. Županu pridejo še sledeča dela za kakih 8 — 10 dni na svitlo: „Striče Tomo ili robovanje crnacah u sjevernoj Americi“ od Beccher Stoue; prestavil jo je na ilirski jezik Josip Zalēzal (zakaj Zalezo?); — „Hekuba“ tragedia od Euripida, prestavljena iz grškega na ilirski jezik od Mavra Cavčica (Vetraniča) dobrovaškega pesnika; — Diela Dominka Zlatarića, od Ivana Kukuljevića, tretji svezek, obseže izvorne pesmi Zlatarićeve.

U Gajevej tiskarnici se tiska „Naravoslovja“ Partaševa 4. svezek.

G. Torbar je prestavil Siloslovje Smetanovo, in g. Ivan Macun je spisal grško skladnjo (syntaxis.)

V tiskarnici Winikerja v Berni se tiska I zv. „moravskih narodnih pesem.“ Ta imenitna knjiga bo neki kaj krasno opravljena. — „Česko imenoslovje“ za gimnazije in realne šole bo v kratkem na svitlo prišlo. — G. Melihar je izdal petero veselih iger v českem jeziku. Na Dunaju je ravno izšla „zgodovina Černegore“ od Andrića v nemškem jeziku. — Preimenitno delo g. P. J. Šafařika: „Památky blaholského písmenictví je že na prodaj in velja samo 3 gld. sr.

Različne drobtinee.

* Večkrat omenjeni bosanski franciskan in jugoslovanski pisatelj Jukić se nahaja sedaj v Rimu in dela na obširnejšem spisu o razmerah kerščanstva na Turskem

* Národní jednota sv. Cyrila a Metoda v Berni se je kot: „matica moravska“ osnovala. — Nje glavni namen bo, česko-slovansko slovstvo s posebnim obzirom na potrebe Moravije podpirati.

* J. V. Bavarski kralj je dovolil, da se je v Norimberku germanski muzeum za nemško zgodovino, literaturo in umetnost osnoval.

* Franeoska vlada je dovolila za poljsko šolo v Parizu 10.000 frankov pripomoči.

* Nek česki pisatelj spisuje spevigro pod naslovom: „Vlasta.“

* Na narodno igrališče v Pragu je bilo do konca minulega meseca blizo 10.000 gld. sr. podpisanih.

Poprava V sestavku Iavhrama str. 68, v 18 od spodej naj se bere „Ker se v hindostanskem jeziku (mesto v Sanskritu) od prave do leve bere itd. Str. 77, v 3. od zgoraj naj stoji „Divgnamaja“ namesto Divgnamata.

Je pridjana 2. pola zgod. spisa prof. Terstenjaka.